

Jan Cepák

Jedině to poznání, že mně nemůžou vlastně ublížit, ať chtěj, jak chtěj.

Tak komentuje Jan Cepák své zkušenosti s komunisty, ale vraťme se na úplný začátek. Jan Cepák se narodil 22. 7. 1938 v Praze u Apolináře. Od základní školy se věnoval skautingu, kam chodil se svým nejlepším kamarádem.

Chodil jsem na stodůleckou školu, a tam k nám nastoupil výbornej pan učitel Miloš Blažek, a ten si nás začal tak trochu tipovat a pár těch vytipovanejch zval na vejlety i k němu domů, takže tam jsme různě besedovali.

Život pana Cepáka šel po absolvování obecné školy dál.

Po vystudování jedenáctiletky jsem si dal přihlášku na vysokou školu, a taky to bylo díky teda tý přípravě skautsko-tábornický, na geologicko-geografickou fakultu.

Tam studoval tři roky, avšak záliba ve skautingu byla v době komunismu nepřijatelná a měla své důsledky.

On ten učitel Blažek v tom pokračoval na tý stodůlecký škole a nějak se to proláklo, někdo ho asi prásknul. Jeho natvrdo zavřeli a nás, co jsme tam byli a studovali vysokou školu, tak nás z těch vysokých škol vyhodili.

Pan Cepák se však nenechal zlomit, a naopak se pokoušel na vysokou vrátit. To znamenalo vylepšit si kádrový profil.

Tenkrát se tomu říkalo krásným termínem klapoklides, kladný postoj k lidově-demokratickému zřízení, tak jsem si říkal, no mně nezbejvá nic jinýho než jít někam buďto do dolů, anebo na stavbu socialismu. Ten můj kamarád, s kterým jsem vyrůstal, ten šel do dolů na Kladno, no a já jsem si podal přihlášku během nějakýho organizovanýho náboru na stavbu socialismu na Orlickou přehradu. No a to jsem si právě řek, že mě právě nic horšího nemůžou udělat, než mě dát na manuální práci. A že mě ta práce vlastně docela baví a že to neberu nikterak úkorně.

Na vysokou školu se mu podařilo vrátit a celý život pak pracoval ve svém oboru - v hydrogeologii. S komunisty nikdy nesouhlasil, to potvrzuje i jeho činnost v roce 1989.

Chodil jsem demonstrovat vždycky a hlavně ten první tejden byl trochu hektickej, protože jsem chodil do práce a z práce jsme se sbalili a šli jsme na Václavský náměstí.

Spolupracoval také s občanským fórem, kterému nabídl své auto.

Tehdejší významnej člen občanskýho fóra pozdější prezident Havel s ním jezdil. Tím se moc nechlubím, protože to byl starej warburg.

Devadesátá léta prožil Jan Cepák v klidu se svou rodinou a kamarády. Ničeho ve svém životě nelituje a to, čím se řídil celý život, radí i budoucím generacím:

Ať se držej, ať jsou svý a že nikdy není nic tak úplně špatný, vždycky se na tom dá najít něco dobrýho.